

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/15/2017
Identifikačné číslo spisu: 1098899749
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1098899749.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Pepelovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieceleovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v spore žalobcu: HIOX, s. r. o., so sídlom Klincová 37/C, 821 08 Bratislava, IČO: 35 946 709, zast. BADUCCI Legal, s. r. o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 35 872 900, konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. Martina Čižmárika, proti žalovanému: VOLKSWAGEN SLOVAKIA, a. s., so sídlom J. Jonáša 1, 843 02 Bratislava, IČO: 35 757 442, zast. advokátom Mgr. Marcelom Bakerom, so sídlom Hviezdoslavovo nám. 17, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 104 228,91,-eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 62Cb/62/1998-698 z 8. júna 2017, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 62Cb/62/1998-698 z 8. júna 2017 p o t v r d z u j e.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie rozsudkom, č. k. 62Cb/62/1998-698 z 8. júna 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 104 228,91,-eur s 18%-ným úrokom z omeškania od 15. apríla 1997 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (1. výrok). Druhým výrokom rozhodol, že žalobca má právo na náhradu trov konania a tretím výrokom rozhodol o práve štátu na náhradu trov konania voči žalovanému.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací na základe odvolania žalovaného, uznesením č. k. 4Obo/29/2015-569, 4Obo/35/2015 z 29. januára 2016 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 62Cb/62/1998-503 zo dňa 16. apríla 2015 o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu

104 228,91,-eur s 18%-ným úrokom z omeškania od 15. apríla 1997 do zaplatenia dlžnej sumy, súčasne zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 62Cb/62/1998-506 zo dňa 23. apríla 2015 o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu sumu 14 536,22,-eur ako

náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) uviedol, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal predovšetkým s aktívnou legitimáciou žalobcu.

Tiež uviedol, že je nedostatočne odôvodnené splnenie predpokladov na náhradu škody. Poukázal na to, že súd vo vzťahu k porušeniu právnej povinnosti žalovaného argumentoval svedeckými výpoveďami, porušením zákona č. 126/1985 Zb., vyhlášky č. 82/1996 Z. z.,

ČSN 050601 a iných právnych noriem bez akéhokoľvek odôvodnenia, zhrnutia a vyhodnotenia výpovedí svedkov. Úplne nedostatočne je odôvodnený záver súdu o ustálení výšky škody sumou 104 228,91,-eur, pričom zo znaleckého posudku č. 2/2014 znalca doc. Ing. L., CSc. vyplýva záver o výške škody na horizontálnej vyvrtávačke v čase jej poškodenia, t. j. dňa 9. novembra 1996 v sume 19 980,-eur bez DPH. Následne z doplnenia znaleckého posudku č. 1 vypracovaného tým istým znalcom dňa 28. novembra 2014 vyplýva záver o výške škody v sume 43 920,-eur bez DPH, resp. v sume 27 120,-eur bez DPH. Súd konštatoval len predloženie písomného vyjadrenia znalca k námietkam žalobcu bez akéhokoľvek odôvodnenia existencie škody. Zrušenie rozsudku súdu malo za následok aj zrušenie uznesenia o trovách konania a trov právneho zastúpenia.

4. Súd prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie doplnil dokazovanie v zmysle záverov Najvyššieho súdu SR a na základe dokazovania vykonaného v priebehu celého konania - vypočutím sporových strán, znaleckým posudkom z odboru kriminalistiky, č. p.

VKE-326/KEÚ-EXP-97 z 29. januára 1997, ČSN 05 0601, zákonom č. 126/1985 Zb., vyhláškou č. 82/1996 Z. z., Príkazom pre vykonávanie prác s otvoreným ohňom zo 17. apríla 1979, znaleckým posudkom Ing. J. z 23. februára 1997, Zvodkou (bez uvedenia dátumu), Ohláškou požiaru z 9. novembra 1996, vyjadrením k požiaru z Okresného úradu Bratislava IV, odbor požiarnej ochrany zo 4. decembra 1996, Zmluvou o predaji podniku

č. BN/02/98 z 31. augusta 1998, Dodatkom č. 2 Zmluvy o predaji podniku č. BN/02/98 zo 16. januára 1999, Zmluvou o postúpení pohľadávky z 15. februára 2008, faktúrami č. 87070007, 8030037, 88070001, 880301163, 88070006, 88030783 spolu s dokladmi o zaplatení jednotlivých faktúr, preberacím protokolom stroja WD 130A a zasielacím listom objednaného tovaru, Zmluvou o dielo zo 4. decembra 1996, Dodatkom č. 1 k Zmluve o dielo

z 13. augusta 1998, výpoveďami svedkov pána L., veliteľa hasičov Y., technika požiarnej ochrany žalovaného, pána K., znaleckým posudkom doc. Ing. L., CSc. č. 2/2014 z 8. júla 2014, dodatkom k znaleckému posudku, znaleckým posudkom č. 10/2017 Ing. R., listom pod označením: doplnenie podkladov k listu zo dňa 13. marca 1997 na uplatnenie úhrady škody a po takto vykonanom dokazovaní mal za preukázaný nasledovný skutkový stav:

5. Žalobným návrhom, doručeným súdu prvej inštancie dňa 7. septembra 1998,

sa pôvodný žalobca BAZ-NASKOM, a. s., Mlynské Nivy č. 51, Bratislava domáhal voči žalovanému v 1/ rade Volkswagen Bratislava, spol. s r. o., J. Jonáša č. 1, Bratislava

a žalovanému v 2/ rade POTRUBIE KOŠICE, spoločnosť s ručením obmedzeným, Letná č. 45, Košice, zaplatenia sumy 3 140.000,-Sk, t. j. 104 228,91,-eur titulom náhrady škody s odôvodnením, podľa ktorého žalovaný v 1/ rade a žalovaný v 2/ rade, sčasti spoločne a sčasti každý samostatne, porušili svoje povinnosti a spôsobili vznik škody na majetku žalobcu. Žalobca je vlastníkom obrábacieho stroja - horizontálnej vyvrtávačky typ WD 130A, v. č. 0342, ktorý v čase vzniku škody dňa 9. novembra 1996 bol umiestnený v lodi č. 5,

haly M-6 objektu v Devínskej Novej Vsi, ktorého vlastníkom je žalovaný v 1/ rade.

K poškodeniu strojného zariadenia došlo požiarom, ktorý vznikol v dôsledku prác s otvoreným ohňom - zváranie a rezanie elektrickým oblúkom a plameňom, pričom išlo o práce robené žalovaným v 2/ rade pre žalovaného v 1/rade. Požiarom dňa 9. novembra 1996 vznikla žalobcovi škoda na obrábacom stroji horizontálnej vyvrtávačky typ WD 130A tým, že požiar spôsobil zničenie hydraulického zariadenia stroja, mazania, chladenia a elektroprívodu stroja, jeho povrchového náteru, t. j. poškodenie stroja v rozsahu vyžadujúcom opravu, ktorej odhadné náklady boli predpokladané vo výške 4 042 000,-Kč pri oprave stroja v ČR. Opatreniami žalobcu, a to vyhľadaním iného opravárenského závodu na území SR

došlo k zníženiu ceny opravy a tým aj skutočnej škody na sumu 3 140 000,-Sk. Žalobca sa po požiari oboznámil s dostupnými dokladmi a právnymi predpismi, STN a informáciami a zistil, že žalovaný v 1/ rade vydal príkaz na vykonávanie prác s otvoreným ohňom - zváranie a rezanie elektrickým oblúkom a plameňom v hale MG, prízemie lode 6-10, na ústrednom kúrení v čase od 31. októbra 1996 do 30. novembra 1996 pre žalovaného v 2/ rade tak, že bolo povinnosťou žalovaného v 2/ rade zváračské práce vykonávať pri zabezpečení požiarnej ochrany odstránením všetkého horľavého materiálu a riadiť sa ČSN 05 601 „Bezpečnostné ustanovenie pre zváranie kovom“. Práce neboli vykonávané na prízemí, ale aj vo výške, v rozpore s príkazom a nedošlo k odstráneniu horľavého materiálu v okruhu 10m od miesta zvárania. Nedošlo k určeniu konkrétnej požiarnej hliadky, ani k zabezpečeniu kontroly miesta zvárania. Porušenie povinnosti u žalovaných v 1/ a 2/ rade bolo zistené vyšetrovaním policajných orgánov. Rozsah skutočnej škody, ktorú poškodením obrábacieho stroja WD 130A utrpel žalobca, predstavuje sumu 104 228,91,-eur. Žalovaný v 1/ a 2/ rade odmietli so žalobcom jednat', na jeho výzvy o usporiadanie veci a zaplatenie nároku na náhradu škody neodpovedali a svoju zodpovednosť za škodu ignorovali. Vzhľadom na omeškanie so zaplatením vzniknutej škody je súčasťou nároku aj úrok z omeškania vo výške 18%.

6. Uznesením, č. k. 62Cb/62/98-33 z 13. marca 2002 bolo konanie zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Po odvolaní žalobcu bolo predmetné uznesenie zrušené uznesením, č. k. 62Cb/62/1998-42 z 24. júla 2002. Písomným vyjadrením zo dňa 5. augusta 2008 (správne malo znieť 5. augusta 2002 - pozn. odvolacieho súd, vid' č. l. 43), oznámil správca konkurznej podstaty úpadcu Potrubie Košice, JUDr. Zeleňák, že z dôvodu vyhlásenia konkurzu nesúhlasí s pokračovaním v konaní voči úpadcovi. K predmetu sporu sa písomne vyjadrila aj právna zástupkyňa žalovaného v 1/ rade JUDr. Ursíniová (listom z 12. septembra 2002 na č. l. 48 - pozn. odvolacieho súdu), v ktorom navrhla žalobu zamietnuť ako nedôvodnú a priznať žalovanému trovy konania.

7. Uznesením, č. k. 62Cb/62/1998-143 zo dňa 18. apríla 2011 súd prvej inštancie pripustil, aby na strane žalobcu z konania vystúpila spoločnosť MG - NASKOM strojárka, a. s. v likvidácii, IČO: 35 750 162 a na jej miesto vstúpil nový žalobca, spoločnosť M Faktoring - Naskom, s. r. o., IČO: 35 946 709. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. septembra 2011. Z predmetného uznesenia vyplýva, že v priebehu konania došlo na strane (pôvodného) žalobcu k zmene obchodného mena z BAZ-NASKOM, a. s. na BAZ - NASKOM strojárka, a. s., následne na BAZ - NASKOM strojárka, a. s. v likvidácii. Dňa 14. januára 2005 nastala zmena z pôvodného žalobcu BAZ - NASKOM strojárka, a. s. na MG - NASKOM strojárka, a. s. v likvidácii. Pôvodne žalovaným v 1/ rade bol vlastník haly M6 - Volkswagen Bratislava, spol. s r. o., ktorý zanikol zlúčením s VOLKSWAGEN SLOVAKIA, a. s., ktorá zaujala pozíciu terajšieho žalovaného v 1/ rade, keďže podľa Zmluvy o zlúčení zo 14. decembra 1999 na tento subjekt prešli všetky práva a povinnosti, všetky známe a neznáme záväzky, ktoré vznikli pôvodnému žalovanému v 1/ rade Volkswagen Bratislava, spol. s r. o.

8. Písomným podaním, súdu prvej inštancie doručeným dňa 12. septembra 2011, správca konkurznej podstaty žalovaného v 2/ rade oznámil, že Krajský súd v Košiciach zrušil konkurz vyhlásený na úpadcu POTRUBIE KOŠICE, spoločnosť s ručením obmedzeným a JUDr. Vladimíra Zeleňáka zbavil funkcie správcu. V predmetnej veci súd zároveň obdržal písomnú žiadosť právnej zástupkyne žalovaného v 1/ rade o odročenie pojednávania o jeden mesiac, z dôvodu pokusu o mimosúdne vyriešenie sporu. Súd zisťoval okolnosti poisťnej udalosti z roku 1996 u ALLIANZ - Slovenská poisťovňa, a. s., odkiaľ mu bolo oznámené, že spis bol rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Slovenský národný archív, skartovaný.

9. Na pojednávaní konanom v predmetnej veci dňa 14. novembra 2013, súd prvej inštancie doplnil dokazovanie vypočutím svedkov, L., K.a Y. Z dôvodu výmazu žalovaného v 2/ rade POTRUBIE KOŠICE, spoločnosť s ručením obmedzeným z obchodného registra, súd konanie voči žalovanému v 2/

rade zastavil. Vzhľadom k potrebe doplniť dokazovanie v predmetnej veci znaleckým posudkom, súd ustanovil znalca doc. Ing. L., CSc., ktorý uznal, že žalobcovi škoda vznikla. Podľa názoru právneho zástupcu žalobcu však znalec pri stanovení výšky škody nepostupoval v súlade s vyhláškou č. 492/2004 Z. z., preto výšku nesprávne stanovil. Dňa 1. septembra 2014 bola súdu predložená plná moc na zastupovanie žalovaného v 1/ rade Mgr. Marcelom Bakerom, nakoľko predošlej právnej zástupkyňi bola pozastavená advokátska činnosť. Na žiadosť súdu ustanovený znalec predložil písomné vyjadrenie k námietkam žalobcu k znaleckému posudku č. 2/2014.

10. Po zrušení prvoinštančného rozsudku zo 16. apríla 2015 Najvyšším súdom SR, súd prvej inštalácie v ďalšom konaní riešil v prvom rade otázku aktívnej legitímácie žalobcu a zistil, že v čase vzniku škody dňa 9. novembra 1996 bola vlastníkom obrábacieho stroja - horizontálnej vyvrtávačky WD 130A, v. č. 0342, spoločnosť BAZ-NASKOM, a. s., ktorá podala dňa 7. septembra 1998 žalobu na súd. Dňa 31. augusta 1998 uzatvorila BAZ- NASKOM, a. s. so spoločnosťou BAZ - NASKOM strojárska, a. s., Bratislava Zmluvu o predaji časti podniku č. BN/02/98 (ďalej len „Zmluva“) a dňa 16. januára 1999 totožné zmluvné strany uzatvorili Dodatok č. 2 k predmetnej zmluve. Dňa 15. februára 2008 BAZ - NASKOM strojárska, a. s. v likvidácii uzatvorila Zmluvu o postúpení pohľadávky z nároku na náhradu škody vo výške 3 140 000,-Sk, ktorá vznikla poškodením horizontálnej vyvrtávačky, typ WD 130/A, v. č. 0342, na spoločnosť M Faktoring - Naskom, s. r. o., Bratislava. Dňa 3. februára 2012 došlo k zmene obchodného mena spoločnosti M Faktoring - Naskom, s. r. o. na HIOX, s. r. o., ktorá v tomto konaní vystupuje ako žalobca.

11. Súd prvej inštalácie konštatoval, že síce v čase podania žaloby na súd dňa 7. septembra 1998 bola už podpísaná Zmluva o predaji časti podniku so spoločnosťou BAZ - NASKOM strojárska, a. s. (31. augusta 1998), avšak k predaju predmetnej pohľadávky došlo až Dodatkom č. 2 dňa 16. septembra 1999. V čase podania žaloby bol teda žalobca - BAZ-NASKOM, a. s. v konaní aktívne legitimovaný. V Dodatku č. 2 v bode 5 je uvedené, že „s položkou inv. č. 42746, názov Stroj vyvrtávací WD 130 PD, BAZ - NASKOM strojárska, a. s. preberá účastníctvo v súdnom konaní, ktoré prebieha na Krajskom súde v Bratislave podľa žaloby zo dňa 15. augusta 1998 a ktorého účastníkmi sú: predávajúci na strane žalobcu a Völkswagen, s. r. o. Bratislava a Potrubie Košice, s. r. o. na strane žalovaného. Predmetom súdneho sporu je nárok na náhradu škody“. Dodatok č. 2 k Zmluve o predaji časti podniku je potrebné posudzovať podľa Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), preto aj prejav vôle sa posudzuje podľa § 266 ObchZ. Poukázaním na § 266 ods. 1, 2 ObchZ súd prvej inštalácie konštatoval, že výrazy používané v obchodnom styku sa vykladajú podľa významu, ktorý sa im spravidla v tomto styku prikladá. Obchodný zákonník v tomto ustanovení ako rozhodujúce akcentuje iné kritérium ako Občiansky zákonník, a to význam vôle, ktorú uprednostňuje pred jazykovým prejavom. Ide tu o subjektívne kritérium spočívajúce v úmysle konajúceho, čo má prvoradý význam. Dohodu o prebraní účastníctva v spore, kde je pohľadávka jasne špecifikovaná, je možné chápať jedine ako dohodu o prebratí (postúpení) predmetnej pohľadávky. Z Dodatku č. 2, bod 5 teda jednoznačne vyplýva vôľa zmluvných strán previesť z pôvodného žalobcu BAZ-NASKOM, a. s. na spoločnosť BAZ - NASKOM strojárska, a. s. predmetnú pohľadávku, ktorej vlastníkom bola v čase prevodu BAZ-NASKOM, a. s. Súd teda ustálil, že k postúpeniu predmetnej pohľadávky došlo Dodatkom č. 2.

12. K tvrdeniu žalovaného, že predmetný dodatok za spoločnosť BAZ - NASKOM strojárska, a. s. podpísal Ing. J. ako predseda predstavenstva a Ing. Y. ako podpredseda predstavenstva a podľa výpisu z obchodného registra uvedené osoby boli ustanovené do funkcie predsedu, resp. podpredsedu až dňa 17. júna 1999, preto z tohto dôvodu nemohla spoločnosť BAZ - NASKOM strojárska, a. s. dňa 16. januára 1999 konať prostredníctvom predsedu jej predstavenstva Ing. Q. a podpredsedu Ing. P., a teda nemohla dňa 16. januára 1999 uzatvoriť Dodatok č. 2, súd sa stotožnil s právnym názorom žalobcu. Za nesporné mal, že Dodatok č. 2 bol podpísaný dňa 16. januára 1999. Za spoločnosť BAZ - NASKOM strojárska, a. s. ho podpísovali Ing. J. a Ing. Y.. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti vyplýva, že v čase podpisu Dodatku č. 2 bol Ing. Y.

predsedom predstavenstva a generálnym riaditeľom spoločnosti (od 23. júla 1998 do 16. júna 1999), pričom konanie menom spoločnosti bolo upravené tak, že „Oprávnený zaväzovať a podpisovať v mene spoločnosti je predseda predstavenstva samostatne alebo dvaja členovia predstavenstva spoločne. Prevod nehnuteľností a technológií nad 1 000 000,-Sk podpisuje predseda a ďalší člen predstavenstva spoločne. Vedúci organizačných útvarov spoločnosti sú oprávnení, ako orgány spoločnosti robiť právne úkony a podpisovať iba v rozsahu stanovenom organizačnými predpismi. Iní zamestnanci a iné osoby môžu podpisovať za spoločnosť len na základe plnej moci udelenej predsedom predstavenstva. Podpisovanie za spoločnosť sa vykonáva tak, že k názvu spoločnosti, pri uvedení funkcie podpisujúci pripojí svoj podpis.“ Z toho mal súd prvej inštancie za zrejmé, že na platné uzatvorenie Dodatku č. 2 stačilo, aby Dodatok č. 2 podpísal predseda spoločnosti samostatne, teda Ing. Y., čo sa aj stalo.

13. Žalovaný, ohľadne právoplatného uznesenia, sp. zn. 62Cb/62/1998 zo dňa 18. apríla 2011, ktorým súd pripustil, aby na strane žalobcu z konania vystúpila spoločnosť BAZ - NASKOM strojárka, a. s. v likvidácii a na jej miesto vstúpil nový žalobca, spoločnosť M Faktoring - NASKOM, s. r. o., uviedol, že uznesenie má účinky len čo do okruhu účastníkov tohto konania, avšak toto uznesenie nič neprejudikuje ohľadom otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, s ktorou sa konajúci súd musí vysporiadať v rámci konania o veci samej. Tiež poukázal na to, že pri zámene účastníkov sa vyžadoval súhlas všetkých doterajších účastníkov konania, ktorý však zo strany žalovaného udelený nebol. Poukázal na R 36/1999, podľa ktorého, ak súd o návrhu žalobcu na zmenu účastníka rozhodol a zmenu pripustil, hmotnoprávne účinky začatia konania nastávajú dňom, kedy súdu došiel návrh na zmenu účastníka. Plynutie premlčacej lehoty sa preto prerušuje týmto dňom, nie dňom kedy bolo začaté konanie s pôvodným okruhom účastníkov. Bez ohľadu na nenaplnenie procesných podmienok, najskôr dňom doručenia písomného návrhu na zmenu účastníkov konania v roku 2002, by, teoreticky, mohli nastať hmotnoprávne účinky začatia konania vo vzťahu k terajšiemu žalobcovi. V tom čase však už boli akékoľvek nároky voči žalovanému premlčané. Z opatrnosti žalovaný vzniesol aj námietku premlčania.

14. Súd prvej inštancie poukázal na § 470 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), § 92 ods. 1, 2, 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a uviedol, že podkladom zmeny účastníka je návrh na zmenu strany v spore podaný žalobcom alebo osobou, na ktorú boli práva alebo povinnosti, o ktorých sa koná, prevedené alebo na koho prešli, súhlas nového žalobcu (nevyžaduje sa, ak návrh podá sám vstupujúci žalobca) a preukázanie, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv a povinností, o ktoré v konaní ide, teda o ktorých sa ako o predmete konania vedie spor. Súd skúma, či táto právna skutočnosť je spôsobilá mať za následok prechod alebo prevod práva alebo povinnosti, o ktorú v konaní ide. Otázkou, či tvrdené právo alebo povinnosť, ktoré mali byť prevedené existujú, alebo či naozaj boli prevedené na iný subjekt,

sa súd zaoberá v rozhodnutí o veci samej. Na zmenu účastníkov musia byť teda splnené nasledovné predpoklady: 1./ právna skutočnosť nastala až po začatí konania, 2./ účinkom právnej skutočnosti spravidla podľa hmotného práva (smrti, zániku právnickej osoby, právneho úkonu) musí byť prechod (univerzálne sukcesia, ako je to pri dedení alebo zániku právnickej spoločnosti s nástupcom) alebo prevod (postúpenie pohľadávky, prevzatie dlhu, kúpna zmluva) práv alebo povinností, ktoré sú predmetom ochrany v konaní, 3./ návrh účastníka na zmenu účastníka, na ktorého prešli alebo boli prevedené práva či povinnosti, o ktorých sa koná, ktorej podstata je v tom, že namiesto pôvodného účastníka sa stáva účastníkom iná osoba, 4./ súhlas nového žalobcu, 5./ uznesenie súdu o vyhovení návrhu, t. j. o pripustení zmeny účastníka.

15. Samotný návrh na zmenu účastníkov bol podaný spoločnosťou M Faktoring

- Naskom, s. r. o., t. j. spoločnosťou, na ktorú boli práva vyplývajúce z predmetnej pohľadávky postúpené, čo bolo v súlade § 92 ods. 1 a 2 O. s. p. Súhlas žalovaného sa v tomto prípade nevyžadoval. Nakoľko bolo preukázané, že po začatí konania nastala právna skutočnosť a ten, na koho boli tieto práva prevedené, podal návrh na zmenu účastníkov na strane žalobcu

(čo bolo v súlade s § 92 ods. 2 O. s. p.), súd vyhodnotil uznesenie, č. k. 62Cb/62/98-143 zo dňa 18.

apríla 2011 o zmene účastníkov za platné a účinné. Súd poukázal aj na tú skutočnosť, že žalovaný proti označenému uzneseniu nepodal odvolanie, v dôsledku čoho sa toto dňa 15. septembra 2011 stalo právoplatné.

16. Na základe uvedeného súd konštatoval, že pôvodný žalobca BAZ-NASKOM, a. s. bol aktívne legitimovaný na podanie žaloby (nakoľko v čase podania žaloby bol vlastníkom predmetnej pohľadávky), Dodatok č. 2 bol platne uzatvorený a ním bol rozšírený predmet predaja časti podniku o predmetnú pohľadávku. Zmluvou o postúpení pohľadávky bola pohľadávka platne postúpená od vlastníka pohľadávky MG - NASKOM strojárka, a. s. v likvidácii na M Faktoring - NASKOM, s. r. o. (teraz HIOX, s. r. o.).

17. Vo vzťahu k námietke premlčania súd prvej inštancie posudzoval, či vzťah účastníkov konania vyplývajúci zo žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu škody má charakter obchodnoprávneho vzťahu podľa § 261 ods. 1 ObchZ. Podľa názoru súdu nie každá škoda, pri ktorej dôjde k poškodeniu majetku podnikateľa bez ďalšieho (automaticky, priamo) zakladá záväzkový vzťah, ktorý spĺňa definíciu (podmienku) § 261 ods. 1 ObchZ a na ktorý je preto nutné aplikovať právny režim Obchodného zákonníka. Pre posúdenie aplikácie Obchodného zákonníka, vrátane posúdenia premlčania podľa Obchodného zákonníka, nestačí len splnenie podmienky statusu podnikateľa. To znamená, že nie je postačujúce, aby poškodený, ako aj škodcovia mali charakter podnikateľov. Ďalšou podstatnou podmienkou, ktorej splnenie sa súčasne vyžaduje je, že už pri vzniku záväzku musí byť bez pochybností zrejmé, že ide o záväzok vzniknutý v súvislosti s podnikateľskou činnosťou, čím sa rozumie: 1./ vzájomná činnosť účastníkov smerujúca k ich podnikateľskej činnosti (t. j. prípad zmluvného záväzkového vzťahu), 2./ okolnosť, keď konaním jedného z podnikateľov došlo k zásahu do podnikateľskej činnosti druhého podnikateľa porušením povinnosti podľa ustanovení Obchodného zákonníka (t. j. prípad podľa § 757 ObchZ).

18. Súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovanými v momente vzniku škody nespĺňa definíciu § 261 a nasl. ObchZ, a preto ho nemožno posudzovať podľa právnej úpravy Obchodného zákonníka. Súd mal za nesporné, že v čase vzniku škody medzi žalobcom a žalovanými nebol žiadny zmluvný záväzkový vzťah, nakoľko žalobca nepreukázal písomné uzatvorenie nájomnej zmluvy, čo bolo podmienkou jej platnosti v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Ku škode došlo na vyvrtávačke WD 130A v dôsledku porušenia § 415 (generálna prevencia) a nasl. OZ, ako aj § 6,1 3, 14 písm. b/ zákona č. 126/1985 Zb. o požiarnej ochrane, vyhlášky č. 82/1996, STN 05060.

19. V čase vzniku škody, s prihliadnutím na všetky okolnosti, preto nemožno vyvodiť, že išlo o vzťah účastníkov konania týkajúci sa ich podnikateľskej činnosti. Len skutočnosť, že žalovaný ako podnikateľ spôsobil porušením svojich povinností škodu na majetku iného podnikateľa (žalobcu), nespĺňa zákonnú dikciu § 261 ods. 1 ObchZ. Žalovaný preto vo vzťahu k žalobcovi nemohol porušiť žiadnu svoju povinnosť zo zmluvného záväzkového vzťahu podľa § 373 ObchZ. Taktiež nebola preukázaná skutočnosť, že by žalovaní porušili inú povinnosť ustanovenú im Obchodným zákonníkom (§ 757 ObchZ), ktorá by umožňovala aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka pre posúdenie náhrady škody ale i premlčania. Preto právny vzťah účastníkov konania zo zodpovednosti za škodu možno posudzovať len podľa všeobecnej úpravy Občianskeho zákonníka, a to v hmotnoprávnom posúdení škody, ale aj pokiaľ ide o úpravu premlčania tohto nároku. Ustanovenie § 106 OZ je osobitným ustanovením vo vzťahu k všeobecnej úprave dĺžky premlčacej doby a k podmienkam jej plynutia. Zákon tu navyše rozlišuje medzi dvoma druhmi premlčacích dôb, ktoré sa navzájom prelínajú. Je to tzv. subjektívna premlčacia doba (§ 106 ods. 1 OZ) a tzv. objektívna premlčacia doba (§ 106 ods. 2 OZ). Ich začiatok je stanovený samostatne. Kým objektívna premlčacia doba plynie od tzv. škodovej udalosti, subjektívna plynie odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho priebehu,

jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Základná objektívna premlčacia doba je trojročná. Uplatní sa len pri škode na veciach, ak ide len o škodu, ktorá nebola spôsobená úmyselne (škoda spôsobená z neobstaranosti). Ustanovenie § 106 OZ upravuje premlčaciu dobu vo vzťahu k všetkým právam na náhradu škody. Táto premlčacia doba sa uplatní vo vzťahu k ustanoveniam § 420 a nasl. OZ, ale aj vo vzťahu k tým ustanoveniam Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú zodpovednosť za škodu v rámci špecifických právnych vzťahov. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

20. V prejednávanej veci došlo ku škodovej udalosti dňa 9. novembra 1996 a žaloba bola doručená na súd 7. septembra 1998, t. j. v zákonnej trojročnej premlčacej lehote v zmysle § 106 ods. 2 OZ. K tvrdeniu žalovaného, že návrh na zmenu účastníka konania bol doručený súdu v roku 2002, preto na premlčaní nároku trvá, súd poukázal na § 111 OZ, podľa ktorého zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej lehoty. Podľa § 112 OZ, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde a v začatom konaní sa riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí i v prípade zámene účastníkov v zmysle § 92 ods. 2, 3 O. s. p. Nakoľko pôvodný žalobca podal žalobu v premlčacej lehote podľa § 106 OZ, čím prestala premlčacia doba plynúť, predaj časti podniku Zmluvou o predaji podniku, uzatvorenie Dodatku č. 2, ako aj postúpenie pohľadávky, nemá vplyv na plynutie premlčacej lehoty. Na základe uvedeného prvoinštančný súd konštatoval, že nárok žalobcu bol uplatnený na súde včas a nie je premlčaný.

21. Ďalej sa súd zaoberal otázkou, podľa akých ustanovení je potrebné posudzovať nárok na náhradu škody. Za nesporné mal, že obrábací stroj - horizontálna vyvrtávačka typ WD 130A, v. č. 0342, bol v čase vzniku škody dňa 9. novembra 1996 umiestnený v lodi č. 5, haly M-6 objektu v Devínskej Novej Vsi, ktorého vlastníkom je žalovaný. Na pojednávaní dňa 4. mája 2017 právny zástupca žalobcu na otázku súdu, na základe akých právnych skutočností bola vyvrtávací súprava umiestnená v priestoroch žalovaného, uviedol, že súčasný areál Volkswagen Slovakia bol pôvodne majetkom pôvodného žalobcu BAZ-NASKOM, a. s. Následne v čase, keď prechádzal Volkswagen na Slovensko, boli rozhodnutím vlády Slovenskej republiky vyňaté všetky aktíva (hnuteľné a nehnuteľné veci) a boli vložené do spoločnosti žalovaného, okrem hnuteľných vecí využívaných žalobcom na podnikateľskú činnosť (vrátane vyvrtávacej súpravy). Vtedy došlo aj k uzavretiu nájomnej zmluvy medzi žalovaným a pôvodným žalobcom BAZ-NASKOM, a. s. Právny nástupca pôvodného žalobcu, spoločnosť BAZ - NASKOM, a. s., Strojárska 26, ďalej podnikal v priestoroch žalovaného na základe ústnej dohody s tým, že svoje podnikanie ukončí predbežne k r. 1999. Na otázku súdu, kto teda medzi účastníkmi uzatvoril ústnu dohodu, právny zástupca uviedol, že túto dohodu uzatvorili štatutári. O tom, že bola uzatvorená ústna dohoda, svedčí aj vzájomná komunikácia medzi stranami z roku 1997. Právny zástupca žalovaného uviedol, že napriek tomu, že po tak dlhom čase nemá k dispozícii písomnú nájomnú zmluvu, súhlasí s tvrdením právneho zástupcu žalobcu, že ústna dohoda o používaní výrobných hál pravdepodobne bola. Z uvedeného možno vyvodíť záver, že medzi sporovými stranami bola uzatvorená ústna dohoda o prenájme haly ako nebytového priestoru. Na prenájme nebytových priestorov sa však vzťahuje zákon

č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, kde podľa § 3 ods. 3 zmluva musí mať písomnú formu. Z uvedeného vyplýva, že medzi sporovými stranami nebolo preukázané uzatvorenie písomnej zmluvy o prenájme haly č. 5 M-6 objektu v Devínskej Novej Vsi.

Súd prvej inštancie na základe uvedeného vyvodil, že žalobca mal vyvrtávačku umiestnenú v areáli žalovaného bez platnej nájomnej zmluvy. Závazkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným v momente vzniku škody z dôvodu absencie písomnej nájomnej zmluvy nespĺňal definíciu § 261 a nasl. ObchZ, preto ho nemožno posudzovať podľa právnej úpravy Obchodného zákonníka. Na daný prípad sa preto vzťahuje ust. § 415 OZ, t. j. prevenčná povinnosť. Toto ustanovenie sa vzťahuje tak na fyzické, ako aj právnické osoby. Všeobecná občianskoprávna prevencia podľa § 415 OZ je právnou povinnosťou, ktorej porušenie predstavuje protiprávne konanie a má za následok vznik

všeobecnej občianskoprávnej povinnosti podľa § 420 OZ. Prevenčná povinnosť, ktorú zákon v § 415 OZ ukladá každému, znamená, že každý je povinný zachovávať taký stupeň opatrnosti, ktorý možno od neho vzhľadom na konkrétne časové a miestne situácie rozumne požadovať a ktorý je spôsobilý zabrániť alebo aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd. Ak si niektorý účastník neplní svoju prevenčnú povinnosť vyplývajúcu z § 415 OZ, treba vyvodiť, že si neplní svoju právnu povinnosť, a teda koná protiprávne. Princíp náhrady škody a princíp prevencie patrí medzi hlavné zásady občianskeho práva.

22. Poukázaním na § 420 ods. 1, 2, 3 OZ súd prvej inštancie konštatoval, že všeobecná občianskoprávna prevencia podľa § 415 OZ je právnou povinnosťou, ktorej porušenie predstavuje protiprávne konanie a má za následok vznik všeobecnej občianskoprávnej povinnosti podľa § 420 OZ. V zmysle všeobecnej občianskoprávnej úpravy podľa § 420 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto škodu nezavinil. Táto zodpovednosť je subjektívnou zodpovednosťou

za zavinený protiprávny úkon, ktorá je založená na princípe predpokladaného (prezumpovaného) zavinenia. Zodpovednosť za škodu podľa Obchodného zákonníka je založená na princípe objektívnej zodpovednosti. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka je: 1./ preukázanie porušenia právnej povinnosti (protiprávny úkon), 2./ vznik škody, 3./ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou, 4./ zavinenie toho, kto škodu spôsobil. Uskutočnený úkon je protiprávny vtedy,

ak v súvislosti s ním došlo k porušeniu právnej povinnosti, ktorá vyplýva zo všeobecne záväzných predpisov a iných noriem, ktoré mal škodca zachovávať (v danom prípade vyhl.

č. 126/1985 Zb. o požiarnej ochrane, vyhl. č. 82/1996 Z. z., STN 05 0601), zo zmlúv alebo iných právnych úkonov, prípadne i z porušenia § 415 OZ. Poukázaním na rozsudok NS SR

R 21/1992, súd prvej inštancie uviedol, že zavinenie má charakter subjektívny a môže byť úmyselné alebo nedbanlivostné. Občiansko-právna úprava vychádza z prezumpcie zavinenia, teda zavinenie predpokladá. Tento predpoklad sa vzťahuje len na zavinenie nedbanlivostné. Občiansky zákonník však umožňuje zbaviť sa zodpovednosti, pričom škodca musí preukázať existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od neho objektívne požadovať. Z ustanovenia ods. 3 vyplýva, že zodpovednosť podľa § 420 nemá povahu objektívnej zodpovednosti, ale zodpovednosti všeobecnej. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť, táto musí byť bezpečne preukázaná. Vzťah medzi príčinou a jej následkom (škodou) musí byť bezpečne preukázaný a bezprostredný. Časová súvislosť medzi porušením právnej povinnosti

a skutkovou udalosťou, z ktorej škoda vznikla, sama o sebe nie je rozhodujúca, rozhoduje vecná súvislosť príčiny a následku. Časová súvislosť napomáha len pri posudzovaní vecnej súvislosti.

23. Vo vzťahu ku škode súd prvej inštancie poukázaním na § 442 ods. 1 OZ uviedol,

že škodou sa chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je teda napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí. Náhrada škody má plniť reparačnú funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu ujmy, nie však viac. Pokiaľ ide o preukázanie porušenia právnej povinnosti ako prvého predpokladu náhrady škody, mal prvoinštančný súd za nesporné, že obrábací stroj - horizontálna vyvrtávačka typ WD 130A, v. č. 0342, sa v čase vzniku škody nachádzal v lodi č. 5 haly M6, v objekte v Devínskej Novej Vsi. Podľa záverov znaleckého posudku z odboru kriminalistiky, č. p. VKE-236/KEU-EXP-97 z 29. januára 1997 vyplýva,

že dňa 8. novembra 1996 v popoludňajších hodinách boli v hale M6 nad žeriavovou dráhou,

v priestoroch nad predmetným obrábacím strojom, vykonané zvaračské práce, ktoré mali byť ukončené okolo 18.00 hod. Príčinou požiaru bolo vznietenie drevených pilín nasiaknutých hlavne hydraulickým olejom TB-32, pravdepodobne od horúceho konca elektródy použitej

pri zvaračských prácach vykonávaných nad poškodeným strojom. V znaleckom posudku bolo konštatované, že došlo k porušeniu STN 05 0601 „Bezpečnostné ustanovenia pre zváranie kovov - prevádzka“, kde sa pri zváraní jednalo o prácu so zvýšeným nebezpečenstvom požiaru, preto bolo potrebné vykonať opatrenia podľa čl. 3.6.2.1., podľa ktorého pri zvýšenom nebezpečenstve sa smie zvärať len na písomný príkaz a po vykonaní v ňom nariadených dopĺňujúcich bezpečnostných opatrení,

čl. 3.6.2.2., podľa ktorého za vystavenie písomného príkazu a za vykonanie nariadených doplňujúcich opatrení zodpovedá splnomocnený pracovník, čl. 3.6.3.1. (správne malo znieť 3.6.6.1), podľa ktorého vzniku požiaru alebo výbuchu v miestach zvárania a v príľahlých priestoroch sa musí zabrániť odstránením horľavín a výbušných látok alebo prikrytím horľavín nehorľavou látkou a čl. 3.6.6.4., podľa ktorého miesto zvárania a príľahlé priestory musia byť z hľadiska nebezpečenstva požiaru alebo výbuchu i znečistenia ovzdušia kontrolované a/počas práce a pri jej prerušení, b/ po skončení zvárania alebo rezania počas chladnutia zvaru alebo materiálu nevyhnutný čas, najmenej 8 hodín.

24. Súd na základe záverov znaleckého posudku z odboru kriminalistiky a vykonaného dokazovania dospel k názoru, že žalovaný porušil STN 05 0601, a to v bode 3.6.6.4., keď nepreukázal, že zabezpečil kontrolu priestoru umiestnenia vyvrtávačky ani počas zvárania, ani po skončení zvárania na nevyhnutný čas, najmenej však 8 hodín. Podľa názoru súdu, tvrdenie žalovaného, že práce boli ukončené dňa 8. novembra 1996 o 14:30 hod., vyvracia uznesenie Okresného úradu vyšetrovania PZ v Bratislave ČVS:OUV-68/98 zo dňa 29. januára 1997, kde je uvedené, že zváranie bolo dňa 8. novembra 1996 ukončené cca o 17:00 hod., ako i znalecký posudok z odboru kriminalistiky, č. p. VKE-236/KEÚ-EXP-97 zo dňa 29. januára 1997, z ktorého vyplýva, že dňa 8. novembra 1996 v popoludňajších hodinách boli v hale M6 nad žeriavovou dráhou, v priestoroch nad predmetným obrábacím strojom, vykonané zvaračské práce, ktoré mali byť ukončené okolo 18:00 hod. K výpovedi svedkov pánov R., H., S. (technik požiarnej ochrany), Veseliča (zvarač), súd dodal, že z ich výpovedí nevyplýva dodržanie povinnosti žalovaného vykonať kontrolu najmenej 8 hodín po ukončení zvárania. Svedok pán H. vo svojej výpovedi uviedol, že na podlahe videl zvyšok oleja v žľabe, nedopalky a piliny. Rovnako aj pán R. na mieste zapálenia našiel elektródy, olej a ohorky s tým, že miesto nebolo prikryté nehorľavým materiálom. Tieto výpovede mohol žalovaný vyvrátiť jedine tým, že by predložil záznam o vykonaní kontroly najmenej 8 hodín po skončení zvárania. Žalovaný však nepreukázal, kedy konkrétne boli zvaračské práce ukončené a tiež nepreukázal kedy uskutočnil po ukončení zvárania kontrolu. Uskutočnenie kontroly požiarou hliadkou o 23:00 hod., ktorá nezistila žiadne závady, žalovaný preukazoval Zvodkou (č. l. 56 spisu), v ktorej však nie je uvedený dátum uskutočnenia kontroly, ani kto kontrolu vykonal. Tento dôkaz preto súd vyhodnotil za nevierohodný.

25. Súd prvej inštancie vzhliadol porušenie STN 05 0601 žalovaným aj v bode 3.6.2.1, podľa ktorého pri zvýšenom nebezpečenstve sa smie zvärať len na písomný príkaz a po vykonaní v ňom nariadených doplňujúcich bezpečnostných opatrení. Súd mal za nesporné, že podľa príkazu pre vykonávanie prác s otvoreným ohňom (č. l. 15), ktorý vydal žalovaný, boli pracovníci povinní odstrániť všetok horľavý materiál v okruhu 10m. Nesplnenie tejto povinnosti vyplýva jednak zo záverov znaleckého posudku z odboru kriminalistiky, ako aj z výpovede svedkov pána H. a R..

26. Súd prvej inštancie konštatoval ďalej porušenie vyhlášky č. 126/1985 Zb. o požiarnej ochrane žalovaným, najmä § 6, § 7 ods. 1 a § 12 ods. 1 písm. c/, pričom žalovaný splnenie povinností vyplývajúcich z citovaných ustanovení nepreukázal.

27. Podľa názoru prvoinštančného súdu došlo aj k porušeniu vyhlášky č. 82/1996 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady o požiarnej ochrane v oblasti prevencie, najmä 4 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 2 písm. a/ až d/, § 11 písm. a/, b/, ods. 2 písm. a/, b/, § 12 ods. 1, ods. 2, § 14 písm. a/, § 15 ods. 1, 4, 5, § 23 ods. 1, § 28 ods. 1.

28. K tvrdeniu žalovaného, že práce vykonávané podľa Príkazu pre vykonávanie prác s otvoreným ohňom v hale M6 neboli určené ako miesta so zvýšeným požiarovým nebezpečenstvom (§ 4 vyhlášky č. 82/1996 Z. z.), ale ako činnosti spojené so zvýšeným nebezpečenstvom vzniku požiaru a v tomto prípade opatrenia, ktoré je potrebné vykonať upravuje § 5 vyhlášky č. 82/1996 Z. z., súd poukázal na § 1 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 82/1996 Z. z., podľa ktorého za činnosti spojené so zvýšeným

nebezpečenstvom vzniku požiaru

sa považujú najmä zváranie a rezanie elektrickým oblúkom, odporom alebo plameňom na miestach s možnosťou vzniku požiaru. Podľa § 2 ods. 1 písm. a/, d/ citovanej vyhlášky, na účely tejto vyhlášky sa za miesta so zvýšeným požiarovým nebezpečenstvom považujú najmä priestory pracoviska, v ktorých sa používajú, spracúvajú alebo skladujú za bežných prevádzkových podmienok pevné horľavé látky, ktoré svojou veľkosťou, formou, množstvom alebo podmienkami uloženia môžu podstatne zvyšovať intenzitu a šírenie požiaru..

Z uvedeného vyplýva, že žalovaný mal v zmysle § 4 ods. 1 citovanej vyhlášky miesto zvárania označiť príslušnými príkazmi, zákazmi a pokynmi a mal pre miesto zvárania spracovať požiarový poriadok pracoviska a zriadiť požiarnu hliadku pracoviska. Žalovaný splnenie vyhláškou určených povinností však nepreukázal.

29. Súd na pojednávaní dňa 30. novembra 2016 upozornil sporové strany, že pokiaľ ide o dodržanie vyhlášky č. 126/1985 Zb., ako aj vyhlášky č. 82/1996 Zb., neboli predložené doklady, a to požiarne smernica, požiarový poriadok, doklad o zriadení požiarnej hliadky, všeobecne záväzný právny predpis, kde sú určené lehoty na vykonanie kontroly stavu zabezpečenia požiarnej ochrany, prípadne písomný pokyn na zabezpečenie požiarnej kontroly pri činnosti, ktorá je spojená so zvýšeným nebezpečenstvom vzniku požiaru, doklad o tom,

že bola vykonaná kontrola bezprostredne po odchode pracovníkov z pracoviska a ďalšie kontroly v čase určenom štatutárnym orgánom právnickej osoby, požiarne kniha, ktorá je určená na záznam o dôležitých skutočnostiach, najmä o požiarových hliadkach. Žalovaný žiaden z uvedených dokladov, ktorý by preukazoval splnenie si zákonných povinností nepredložil.

Z toho súd vyvodil záver, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že bol spracovaný požiarový poriadok pracoviska, bola zriadená požiarne hliadka pracoviska, miesto so zvýšeným požiarovým nebezpečenstvom bolo označené príslušnými zákazmi a príkazmi, neskontroloval dodržanie podmienok, ktoré stanovil v „príkaze na vykonávanie prác

s otvoreným ohňom“, a to, že práce boli vykonané vo výške a nie na prízemí (čo bolo v rozpore s príkazom), že došlo k odstráneniu horľavého materiálu v okruhu 10m od miesta zvárania,

že došlo k zabezpečeniu kontroly miesta zvárania a jeho okolia počas práce, najmä po jej skončení, a to najmenej po dobu 8 hodín, že boli určené pracovníci na zabezpečenie požiarnej ochrany mimo pracovného času. Nebolo ďalej preukázané, že žalovaný vykonal kontrolu bezprostredne po odchode pracovníkov a ďalšie kontroly v čase určenom štatutárnym orgánom, nebolo preukázané zriadenie funkcie technika požiarnej ochrany, ako i určenie osoby zodpovednej za plnenie opatrení požiarnej ochrany, nebola zriadená požiarne kniha

ani ohlasovňa požiarov. Žalovaný síce vydal príkaz pre vykonávanie prác s otvoreným ohňom, podľa ktorého mal byť v okruhu 10m odstránený horľavý materiál a pred začiatkom prác upovedomiť požiarový útvar, ale na preukázanie dodržania tohto príkazu nepredložil žiaden dôkaz. Tým žalovaný porušil svoju generálnu prevenciu vyplývajúcu mu z § 415 OZ.

30. Vo vzťahu k názoru žalovaného v jeho vyjadrení zo dňa 16. marca 2017, podľa ktorého pri veci nie novej, príp. opotrebovanej, je potrebné pri stanovení výšky spôsobenej škody prihliadnuť na obvyklú cenu vecí v čase jej poškodenia a na rozsah poškodenia, pričom od sumy vyjadrujúcej náklady na opravu vecí musí byť odpočítaná suma zodpovedajúca prípadnému zhodnoteniu vecí jej opravou oproti pôvodnému stavu (nie vždy k nemu musí dôjsť, záleží na spôsobe a rozsahu vykonania opravy), súd po zmene zákonného sudcu

a po pojednávaní dňa 30. novembra 2016 zmenil právny názor na výšku škody, ktorý v zmysle § 181 ods. 2 druhá veta C. s. p. listom zo dňa 7. februára 2017 oznámil stranám v spore.

Súd v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), sp. zn. IÚS 231/2016 zo dňa 23. novembra 2016, podľa ktorého

ak všeobecný súd vo viacerých konaniach obdobných či rovnakých problematiku odlišne právne posúdi, neznamená to, že každá odlišnosť je porušením základného práva v rovine ústavnoprávnej, a teda by mala viesť k zrušeniu jedného z týchto rozhodnutí. Podľa názoru súdu škoda, ktorá nastala na strane žalobcu z titulu nákladov na vykonanú opravu (ktorá žalobcovi bola škodovou udalosťou vnútená), je skutočnou škodou, vzniknutou vynaložením nákladov na opravu, aby horizontálna vyvrtávačka WD

130A bola užívaná a prevádzky schopná tak, ako tomu bolo pred požiarom. Pokiaľ oprava smerovala k uvedeniu poškodeného stroja do pôvodného stavu pred požiarom, nemohlo mať na výšku škody vplyv zhodnotenie veci jej opravou oproti pôvodnému stavu ani amortizácia stroja. Od žalobcu nemožno spravodlivo požadovať, aby ako poškodený zabezpečoval opravu iným spôsobom než použitím nových náhradných dielov, ktoré smerovali k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu ujmy. Správanie žalobcu len viedlo k tomu, aby obnovil činnosť vyvrtávačky a k vynaloženiu nákladov na opravu bol donútený výlučne požiarom, k čomu nemuselo dôjsť, ak by si žalovaný plnil spoje povinnosti v zmysle generálnej prevencie.

31. Škoda spôsobená žalobcovi vo výške 104 228,91,-eur (3 140 000,-Sk) predstavuje skutočnú škodu, t. j. vynaložené finančné prostriedky na uvedenie stroja do predošlého stavu. Výšku škody žalobca preukázal Zmluvou o dielo zo dňa 4. decembra 1997, uzavretou medzi pôvodným žalobcom a spoločnosťou ZTS TEES VOS, a. s. (č. l. 184 spisu), kde v čl. VI v bodoch 2/, 3/, 4/ je uvedená špecifikácia realizovaných prác z dôvodu náhrady časti poškodenej vyvrtávačky. V čl. III. sú uvedené aj náklady na opravu časti stroja potrebné k obnove stroja zničený požiarom, a to vo výške 3 140 000,-Sk. Skutočnosť, že na celom stroji bola uskutočnená aj generálna oprava vo výške 1 310 000,-Sk, nič nemení na tom, že žalobca výšku nákladov na výmenu častí poškodených požiarom preukázal. Žalobca výšku škody preukázal aj uhradenými faktúrami č. 87070007, 88030037, 88070001, 88030163, 88070006, 88030783 a dokladmi o zaplatení faktúr (č. l. 189 - 208 spisu), ako aj preberacím protokolom stroja WD 130A (č. l. 252 spisu). V tejto súvislosti sa súd stotožnil s názorom žalobcu, že ak by sa nezohľadnilo vykompenzovanie škody v celom rozsahu v dôsledku vynaložených nákladov žalobcu na opravu poškodeného stroja, bolo by to v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, ktorá pri rozhodovaní všeobecných súdov kladie dôraz na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (obdobne i rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obdo/48/2012 z 28. marca 2013).

32. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za jednoznačne preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti, vyplývajúcej zo všeobecnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 OZ, z predpisov požiarnej ochrany podľa zákona č. 126/1985 Zb., vyhlášky č. 82/1996 Z. z., ČSN 05 0601. Bolo preukázané, že bez porušenia právnych povinností žalovaného by škoda nebola nastala.

33. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v sporovom konaní v zmysle Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 sú strany sporu povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazná povinnosť v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov.

34. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach tak, ako to prikazuje § 191 C. s. p. Súd dal odpoveď len na tie otázky sporových strán, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. K znaleckému posudku a k jeho doplneniu znalcom doc. Ing. L., CSc. súd dodal, že znalec bol v konaní ustanovený na základe návrhu žalovaného (č. l. 281 spisu). Vzhľadom na zmenu právneho názoru súdu na výšku škody, je tento posudok bezpredmetný.

35. Na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru, že boli splnené všetky predpoklady pre zodpovednosť žalovaného na náhradu škody v súlade s § 415 OZ v spojení s § 420 OZ, preto žalobe vyhovel v celom rozsahu. Súd zároveň priznal žalobcovi úrok z omeškania v zmysle § 517

ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.

36. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 a 262 C. s. p. a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania z dôvodu jeho úspechu v konaní s tým, že náhrada trov konania predstavuje náhradu pred konaním súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu. Súd zároveň priznal štátu právo na náhradu trov konania voči žalovanému. Ide o vyplatenie znalečného znalcovi doc. Ing. L., CSc. vo výške 1 158,86,-eur na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave, č. k. 62Cb/62/1998-316 zo dňa 8. júla 2014. Poukázaním na § 262 ods. 2 C. s. p. prvoinštančný súd uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie v celom jeho rozsahu žalovaný (č. l. 713 - 721), dôvodiac odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), zároveň podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

38. Vo vzťahu k údajnému prevodu/postúpeniu pohľadávky žalovaný namietol, že prvoinštančný súd nesprávne ustálil, že terajšiemu žalobcovi prislúcha sporná pohľadávka (t. j. nárok voči žalovanému na náhradu škody). Žalovaný je toho názoru, že k prevodu nároku na náhradu škody z pôvodného žalobcu BAZ-NASKOM, a. s. (IČO: 31 398 286) na spoločnosť BAZ - NASKOM strojárska, a. s. (IČO: 35 750 162) na základe Dodatku č. 2 Zmluvy o predaji časti podniku nedošlo, takže nemohlo dôjsť ani k následnému postúpeniu pohľadávky na terajšieho žalobcu. Pokiaľ totiž spoločnosť BAZ - NASKOM strojárska, a. s. nenadobudla od pôvodného žalobcu pohľadávku, nemohla ju následne postúpiť terajšiemu žalobcovi, nakoľko takéto postúpenie predstavuje absolútne neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 2 OZ. Terajší žalobca preto nemá v konaní aktívnu vecnú legitimáciu. Žalovaný tvrdí, že Dodatok č. 2 nebol platne uzavretý, nakoľko ho v mene spoločnosti BAZ - NASKOM strojárska, a. s. dňa 16. januára 1999 uzatváral Ing. J. ako predseda predstavenstva a Ing. Y. ako podpredseda predstavenstva. Uvedené osoby však boli do obchodného registra zapísané ako predseda, resp. podpredseda predstavenstva až dňa 17. júna 1999. Žalovaný poukázal na znenie vtedy účinného § 13 ods. 2 ObchZ, podľa ktorého mal zápis štatutárneho orgánu do obchodného registra konštitutívne účinky. Poukázal na komentár B. Jablonku k príslušnému ustanoveniu, § 13 ods. 2 českého Obchodného zákonníka (v znení účinnom do 30. júna 1996) a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len „Najvyšší súd ČR“), sp. zn. 29Cd/4038/2009 z 31. mája 2011 ohľadom konštitutívneho účinku zápisu štatutárneho orgánu do obchodného registra a vyslovil názor, že pri posudzovaní konania štatutárneho orgánu je potrebné rozlišovať, v mene ktorej právnickej osoby daná fyzická osoba koná, akým spôsobom koná a v akej funkcii. Konkrétne v prejednávanej veci je potrebné posúdiť, akým spôsobom predstavenstvo spoločnosti BAZ - NASKOM strojárska, a. s. dňa 16. januára 1999 konalo pri uzatváraní Dodatku č. 2 a ktorý člen predstavenstva konal v ktorej funkcii. Z (konštitutívneho) zápisu v obchodnom registri je zrejmé, že od 23. júla 1998 do 16. júna 1999 bol predsedom predstavenstva spoločnosti BAZ - NASKOM strojárska, a. s. Ing. Y. ktorý bol oprávnený konať v mene spoločnosti samostatne, pričom podpisovanie za spoločnosť sa vykonávalo tak, že k názvu spoločnosti, pri uvedení funkcie, podpisujúci pripojil svoj podpis (odhliadnuc od ďalších spôsobov konania spoločnosti zapísaných v obchodnom registri, ktoré nie sú v prejednávanej veci smerodajné). V súlade s uvedeným spôsobom konania uzatvoril dňa 31. augusta 1998 Ing. Y. ako predseda predstavenstva v mene spoločnosti BAZ - NASKOM strojárska, a. s. Zmluvu o predaji časti podniku. V úvode zmluvy bol uvedený spôsob konania v mene spoločnosti BAZ - NASKOM strojárska, a. s., ktorý sa uplatnil

pri uzatvorení tejto zmluvy, o čom žalovaný doložil príslušný výňatok zo Zmluvy o predaji časti podniku. Následne dňa 16. januára 1999 uzatvorila spoločnosť BAZ - NASKOM strojárka, a. s. k Zmluve o predaji časti podniku Dodatok č. 2, kedy konal v mene spoločnosti Ing. J. ako predseda jej predstavenstva a Ing. Y. ako podpredseda jej predstavenstva. V úvode Dodatku č. 2 bol opísaný spôsob konania v mene spoločnosti BAZ - NASKOM strojárka, a. s., ktorý sa uplatnil pri uzatváraní Dodatku č. 2, o čom žalovaný doložil príslušný výňatok. S uvedeným spôsobom konania korešpondoval aj spôsob, akým Ing. Q. a Ing. P. predmetný Dodatok č. 2 v mene spoločnosti BAZ - NASKOM strojárka, a. s. podpísali. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na to, že - vyplývajú z údajov v obchodnom registri - Ing. Ján Kučera bol zapísaný ako predseda predstavenstva spoločnosti BAZ - NASKOM strojárka, a. s. a Ing. Y. ako podpredseda predstavenstva, až dňa 17. júna 1999. Zároveň bol v obchodnom registri od 17. júna 1999 zmenený aj spôsob podpisovania v mene spoločnosti, podľa ktorého v mene spoločnosti podpisujú predseda a podpredseda predstavenstva spoločne. Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že pri uzatváraní Dodatku č. 2 dňa 16. januára 1999 konala spoločnosť BAZ - NASKOM strojárka, a. s. takým spôsobom, ktorý bol ako spôsob jej konania zapísaný do obchodného registra až dňa 17. júna 1999. Nakoľko zápis spôsobu konania podľa § 13 ods. 2 vtedy účinného Obchodného zákonníka mal konštitutívne účinky, nemohla spoločnosť BAZ - NASKOM strojárka, a. s. dňa 16. januára 1999 platne uzatvoriť Dodatok č. 2, keď konala spôsobom zapísaným do obchodného registra až dňa 17. júna 1999. Na uvedenej skutočnosti podľa žalovaného nemôže nič zmeniť okolnosť, že Dodatok č. 2 podpísal „aj“ Ing. Y., ktorý bol v tom čase predsedom predstavenstva spoločnosti BAZ - NASKOM strojárka, a. s. a mal samostatné podpisové oprávnenie. Podľa žalovaného ide len o zhodu okolností, nie však o faktický spôsob, akým spoločnosť BAZ - NASKOM strojárka, a. s. pri uzatváraní Dodatku č. 2 konala. Žalovaný namieta záver prvoinštančného súdu v bode 38 napadnutého rozsudku, ktorý považuje za nesprávny, majú za to, že súd zjednodušujúcim spôsobom zredukoval otázku spôsobu konania v mene spoločnosti BAZ - NASKOM strojárka, a. s. na izolovanú okolnosť podpisu Ing. Y. bez toho, aby reflektoval faktický spôsob konania spoločnosti v príslušných súvislostiach, ktoré vyplývajú z kontextu Dodatku č. 2, ako aj z príslušných zápisov v obchodnom registri. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že spoločnosť BAZ - NASKOM strojárka, a. s. nenadobudla od pôvodného žalobcu spornú pohľadávku, takže ju nemohla následne ani postúpiť terajšiemu žalobcovi, preto terajší žalobca nemá v tomto konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

39. V ďalšej časti dovolania žalovaný prvoinštančnému súdu vo vzťahu k posúdeniu obsahu Dodatku č. 2 Zmluvy o predaji časti podniku vytkol, že hoci pri interpretácii obsahu jeho bodu 5 poukázal na výkladové pravidlá podľa § 266 ods. 1 a 2 ObchZ, nešpecifikoval, ktorým z uvedených výkladových pravidiel sa konkrétne riadil. V bode 5 dodatku sa strany dohodli na „prebraní účastníctva v súdnom konaní“, ktoré spojili s „položkou inv. č. 42746, názov: Stroj vyvrtávací WD 130 PD“, t. j. spojili ho s vlastníctvom stroja, pričom tento stroj aj presne špecifikovali (jeho inventarizačným číslom a názvom). Rovnako strany v dohode o „prebraní účastníctva v súdnom konaní“ špecifikovali aj predmetné súdne konanie (dátumom podania žaloby, označením účastníkov a vymedzením predmetu sporu). Žalovaný považuje za chybný záver prvoinštančného súdu, ktorý v rozsudku uviedol, že v bode 5 Dodatku č. 2 bola „pohľadávka jasne špecifikovaná“. Tento záver súdu je podľa žalovaného v rozpore so skutkovým stavom, nakoľko v bode 5 Dodatku č. 2 sa „nárok na náhradu škody“ uvádza výlučne ako „predmet súdneho sporu“. Tvrdí, že strany sa v bode 5 nedohodli na prevode či postúpení pohľadávky, nielen z dôvodu, že v texte sa prevod či postúpenie pohľadávky nikde nespomínajú, ale najmä preto, lebo „prebranie účastníctva v súdnom konaní“ strany výslovne spojili s vlastníctvom stroja. Navyše aj z kontextu celého Dodatku č. 2 vyplýva, že si strany v bode 5 prevod pohľadávky nedohodli; kým v tomto bode žiadnu pohľadávku nespomínajú, tak v bode 1 a 3 sa o „pohľadávkach“ hovorí s tým, že prílohu Dodatku č. 2 tvorí špecifikácia predmetných

„pohľadávok“.

40. Žalovaný uviedol, že u právneho úkonu urobeného v písomnej forme je právne významná len vôľa účastníka vyjadrená v písomnom texte; zámery účastníka nevyjadrené v písomnom texte alebo odlišné od zámerov v ňom zachytených sú právne bezvýznamné bez ohľadu na to, na základe čoho k nezachyteniu tvrdeného prejavu vôle do písomného právneho úkonu došlo. Vo vzťahu k výkladu, resp. aplikácii ust. § 35 ods. 2 OZ žalovaný poukázal na komentár k Občianskemu zákonníku (Fekete, I.: Občiansky zákonník, Veľký komentár, Eurokódex), zároveň na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR (sp. zn. 22Cdo/684/2006 z 23. marca 2006, 26Odo/159/2006 z 24. júla 2007, 23Cdo/1470/2012 z 13. mája 2013), ako aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 4Obo/66/2002, 1Cdo/109/2004, 4Cdo/9/2008, 4Cdo/119/2011) a vyslovil, že podľa jeho názoru v prejednávanej veci nemožno obsah bodu 5 Dodatku č. 2 vykladať v rozpore s jeho jazykovým znením. Nakoľko v predmetnom bode 5 sa strany dohodli na „prebraní účastníctva v súdnom konaní“, ktoré výslovne spojili s „položkou inv. č. 42746, názov: Stroj vyvrtávací WD 130 PD“, nevidí nijaký priestor na taký výklad, podľa ktorého by táto dohoda mala predstavovať prevod či postúpenie pohľadávky. Nositeľom pohľadávky zostal podľa názoru žalovaného pôvodný žalobca, preto terajšiemu žalobcovi aktívna vecná legitímácia v konaní neprislúcha.

41. Žalovaný v ďalšom nesúhlasí so záverom prvoinštančného súdu o porušení jeho povinností, majúc za to, že v prejednávanej veci predložil relevantné a dostatočné dôkazy ohľadom plnenia svojich povinností v oblasti požiarnej ochrany.

42. Vo vzťahu k povinnosti vyplývajúcej z STN 05 0601, bod 3.6.6.4, podľa ktorého musí byť miesto zvárania a príslušné priestory kontrolované počas práce a po skončení zvárania nevyhnutný čas, najmenej však 8 hodín, žalovaný uviedol, že ukončenie zvárania bolo potrebné hlásiť na požiarom útvere a miesto zvárania bolo kontrolované po dobu 8 hodín. Ako dôkazy v tomto smere predložil Príkaz na vykonávanie prác s otvoreným ohňom (č. l. 15), zvodku (č. l. 56) a argumentoval výsluchom svedkov p. R. a p. H. v zápisnici zo 14.11.2013 (č. l. 255 a nasl.). Vo vzťahu k zvodke, na ktorú súd prvej inštancie neprihliadol z dôvodu jej nevierohodnosti, pretože v nej „nie je uvedený dátum uskutočnenia kontroly a ani údaj, kto kontrolu vykonal“, žalovaný tvrdí, že chýbajúci dátum podľa neho predloženú zvodku nemôže ako dôkaz diskvalifikovať, keďže z jej obsahu je zrejmé, že sa týka rozhodného času, t. j. noci z 8. na 9. novembra 1996, kedy došlo o 03:15 k požiaru, ktorý bol o 03:23 likvidovaný hasiacou látkou C02 4x30 (ako vyplýva aj z hlásenia o zásahu na č. l. 57). Po likvidácii požiaru o 03:43 bola udalosť nahlásená vyšetrovateľovi mestského požiarneho zboru (MPZ) (ako vyplýva aj z Vyjadrenia k požiaru ppor. N. zo dňa 4. decembra 1996 na č. l. 71). Na kontrole sa zúčastnil p. R., ktorý vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že si pamätá „...vrátnika p. Q., ktorý nás púšťal po zváraní do BAZ-ky na kontrolu. V čase kontroly cca o 22:30 bola vykonaná kontrola po zváraní a zistilo sa, že tam nebolo žiadne zadymenie. My sme tam boli 8 hodín po zváraní a všetko bolo čisté.“ P. H. sa vyjadril obdobne v zmysle „Mám informáciu, že naši ľudia kontrolovali aj BAZ-kársku časť.“

43. K záveru prvoinštančného súdu o porušení STN 05 0601 tým, že podľa bodu 3.6.6.1 neboli v miestach zvárania odstránené horľavé látky, žalovaný uviedol, že v príslušnom Príkaze pre vykonávanie prác s otvoreným ohňom (č. l. 15) nariadil odstrániť všetok horľavý materiál v okruhu 10 metrov. Tvrdí, že ustanovenie bodu 3.6.6.1 umožňuje zabrániť vzniku požiaru aj prikrytím horľavín nehorľavou látkou, pričom zvärač p. L. vo svojom písomnom stanovisku uviedol, že pri zváraní „použil azbestovú plachtu“ (č. l. 56).

44. K záveru súdu prvej inštancie o nepreukázaní plnenia povinností žalovaným podľa zákona č. 126/1985 Zb. o požiarnej ochrane a podľa vyhlášky č. 82/1996 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o požiarnej ochrane v oblasti prevencie, žalovaný vyslovil názor, že z vykonaného dokazovania v predmetnej veci nijakým spôsobom nevyplývalo, že by miesto požiaru bolo miestom so

zvýšeným požiarnym nebezpečenstvom. Uviedol, že práce vykonávané podľa Príkazu pre vykonávanie prác s otvoreným ohňom v hale M6 predstavovali činnosti spojené so zvýšeným nebezpečenstvom vzniku požiaru.

Podľa § 1 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 82/1996 Z. z. sa za činnosti spojené so zvýšeným nebezpečenstvom vzniku požiaru považujú zváranie a rezanie elektrickým oblúkom, odporom alebo plameňom na miestach s možnosťou vzniku požiaru. Opatrenia, ktoré je potrebné vykonať pri týchto činnostiach, upravuje ust. § 5 citovanej vyhlášky. Žalovaný má za to, že preukázal plnenie uvedených povinností v oblasti požiarnej ochrany a v tejto súvislosti poukázal na vydaný písomný Príkaz pre vykonávanie prác s otvoreným ohňom (č. l. 15), ktorým žalovaný určil podmienky požiarnej bezpečnosti a zabezpečil zriadenie požiarnej hliadky z členov závodného požiarneho útvaru, ktorý bolo potrebné pred začatím zváracích prác upovedomiť na tel. čísle 2211.

45. Vo vzťahu k nedoloženiu dokumentácie (požiarnej smernice, požiarneho poriadku, požiarnej knihy a pod.), ktoré žalovanému vytkol súd prvej inštancie, sa žalovaný bráni tvrdením, že po 20-ich rokoch ich nebolo možné dohľadať. V tejto súvislosti však poukázal na svedeckú výpoveď p. S., ktorý bol technikom požiarnej ochrany žalovaného (v zápisnici zo 14. novembra 2013 na č. l. 255 a nasl.), v ktorej uviedol, že „Pre náš konkrétny objekt máme smernicu 03 a neskôr bol pokyn, konkretizujúci činnosť, organizačný pokyn č. 16. Podstatná bola smernica 03. ... určite existoval protipožiarny poriadok, na ktorý bola napojená BAZ.

Naša dokumentácia je kontrolovaná štátnou správou a musí korešpondovať s vyhláškou.

Na konkrétne zváranie, konkrétne rozhodnutia boli prijaté požiaro-poplachové smernice.“

46. Žalovaný v ďalšej časti odvolania namietol súdom prvej inštancie vyhodnotenú existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody ako jednej zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu. Poukázal na znalecký posudok z 29. januára 1997, vypracovaný Kriminálnym a expertíznym ústavom Policajného zboru, podľa ktorého za predpokladu, že sa inými dôkaznými prostriedkami (svedecky) vylúči prípadný pohyb nepovoláných osôb v priestore umiestnenia poškodeného kovoobrábacieho stroja v čase 2-9 hodín pred spozorovaním predmetného požiaru, sa ako príčina vzniku požiaru stanovuje vznietenie drevených pilín nasiaknutých hlavne hydraulickým olejom pravdepodobne od horúceho konca elektródy použitej pri zváracích prácach. Žalovaný vo vzťahu k znaleckému posudku uviedol, že v noci z 8. novembra na 9. novembra 1996

sa v priestore umiestnenia poškodeného kovoobrábacieho stroja nachádzali dve osoby,

o ktorých žalobca pôvodne nevedel. Poukázal svedecké výpovede p. R. a p. H., ktorí na pojednávaní dňa 14. novembra 2013 (č. l. 255 a nasl.) potvrdili, že v čase požiaru

sa v priestore umiestnenia poškodeného kovoobrábacieho stroja zdržiavali dvaja pracovníci žalobcu, potvrdili tiež, že v okolí zhoreného stroja sa nachádzali cigaretové ohorky, pričom tieto mohli pochádzať jedine od zamestnancov žalobcu a prirodzene mohli byť príčinou vzniku požiaru. Za nepravdepodobnú žalovaný považuje príčinnú súvislosť medzi zváracími prácami a vznikom požiaru aj z časového hľadiska. Tvrdí, že k požiaru došlo dňa 9. novembra 1996

o 03:15 hod., kým zváracie práce boli ukončené 8. novembra 1996 v poobedných hodinách. Zvárač p. L. vo svojom písomnom stanovisku ku škode (č. l. 55) ako čas ukončenia zváracích prác uviedol 14:30 hod., kým v znaleckom posudku zo dňa 29. januára 1997, vypracovaným Kriminálnym a expertíznym ústavom Policajného zboru, sa uvádza čas 18:00. Tvrdí, že ak by sa vychádzalo z času ukončenia zvárania o 18:00 hod., došlo k požiaru po viac ako 9 hodinách od skončenia zvárania, pričom príslušná STN 05 0601 v bode 3.6.6.4 stanovovala dobu kontroly po zváraní na „najmenej 8 hodín“.

47. Žalovaný v ďalšom nesúhlasí s názorom prvoinštančného súdu, podľa ktorého „pokiaľ oprava smerovala k uvedeniu poškodeného stroja do pôvodného stavu pred požiarom, nemohlo mať na výšku škody vplyv zhodnotenie veci jej opravou oproti pôvodnému stavu,

ani amortizácia stroja.“ Vo vzťahu k právnomu posúdeniu výšky škody na opotrebovanej veci, žalovaný citoval z komentára k § 443 OZ od I. Feketeho, súčasne vyslovil, že určenie výšky škody je v prejednávanej veci otázkou odbornou a na jej ustálenie je potrebné posúdenie znalcom, pričom znalci sú pri výpočte výšky škody na strojových zariadeniach povinní postupovať podľa vyhlášky Ministerstva

spravodlivosti SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku (príloha č. 4, bod 3 časti B.6), ktorá neumožňuje znalcom stotožňovať výšku škody na strojovom zariadení s nákladmi na jeho opravu. Poukázaním

na bod č. 2 časti B. 6 vyhlášky uviedol, že pri určovaní výšky škody znalci zohľadňujú prípadné zhodnotenie zariadenia jeho opravou oproti pôvodnému stavu. Žalovaný poukázal ďalej na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/200/2011, nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. 2221/07, vyjadrenie žalobcu z 8. januára 2014, súkromný znalecký posudok Ing. O., vyjadrenie znalca Ing. X. a posudok znalca Ing. H..

48. Na základe vyššie uvedených tvrdení žalovaný odvolaciu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov celého konania.

49. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca písomným podaním zo dňa 8. septembra 2017, súdu prvej inštancie doručeným dňa 12. septembra 2017 (č. l. 741 - 745), v ktorom navrhol napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdiť, majúc za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správne skutkovému stavu a vec správne právne posúdil. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

50. Vyjadrenie žalobcu z 8. septembra 2017 bolo v zmysle § 374 ods. 1 C. s. p. doručené žalovanému (odvolateľovi), ktorý k nemu zaslal podanie s vyjadrením z 25. septembra 2017 (č. l. 749 - 751), v ktorom zotrval na odvolacom návrhu, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

51. Postupujúc podľa § 374 ods. 2 C. s. p., súd prvej inštancie zaslal vyššie označené vyjadrenie žalovanému žalobcovi, ktorý písomným podaním zo dňa 6. októbra 2017 (č. l. 759 - 762) opakovane navrhol potvrdenie prvoinštančného rozsudku. Predmetné vyjadrenie súd zaslal na vedomie žalovanému (§ 374 ods. 3 C. s. p.; č. l. 766).

52. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 470 ods. 4 C. s. p.), po zistení, že odvolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté - žalovaný (§ 359 C. s. p.), včas (§ 362 ods. 1 prvá veta C. s. p.), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevyklučuje (§ 355 ods. 1 C. s. p.), prejednal odvolanie v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 379 a 380 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil. Postupujúc podľa § 219 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p., odvolací súd potvrdzujúci rozsudok verejne vyhlásil s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil spôsobom zakotveným v ust. § 219 ods. 3 C. s. p.

53. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi v nich uvedenými stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie ich správnosti (§ 387 ods. 2 C. s. p.), reagujúc na odvolacie námietky žalovaného, uvádza nasledovné.

54. Predmetom sporu je nárok uplatnený pôvodným žalobcom BAZ-NASKOM, a. s., IČO: 31 398 286, voči dvom žalovaným - VOLKSWAGEN SLOVAKIA, a. s., IČO: 17 311 772 a POTRUBIE KOŠICE, spol. s r. o., IČO: 17 085 764, titulom náhrady škody vo výške 104 228,91,-eur (pôvodne 3 140 000,-Sk) s úrokom z omeškania vo výške 18% ročne od 15. apríla 1997 do zaplatenia, za poškodenie obrábacieho stroja žalobcu - horizontálnej vrtačky typ WD 130A, ktorý bol v čase vzniku škody (9. novembra 1996) umiestnený v lodi č. 5 haly M6, v objekte v Devínskej Novej Vsi. K poškodeniu došlo požiarom vzniknutým v dôsledku prác s otvoreným ohňom - zváraním a rezaním elektrickým oblúkom a plameňom, pričom išlo o práce

robené na základe príkazu žalovaného v 1/ rade žalovaným v 2/ rade, voči ktorému bolo konanie uznesením prvoinštančného súdu, č. k. 62Cb/62/1998-279 zo 17. januára 2014, podľa § 107 ods. 4 O. s. p., zastavené. Uznesením odvolacieho súdu, č. k. 4Obo/29/215-569 z 29. januára 2016 bol (pôvodný) rozsudok súdu prvej inštancie, č. k. 62Cb/62/1998-503 zo 16. apríla 2015 zrušený z dôvodu nevysporiadania sa s aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu a nedostatočného odôvodnenia predpokladov na náhradu škody. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dokazovanie v intenciách Najvyššieho súdu Slovenskej republiky po vrátení veci na ďalšie konanie doplnil.

55. Žalovaný nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu odvodzuje prioritne z tvrdenej neplatnosti Dodatku č. 2, uzatvoreného 16. januára 1999, k Zmluve o predaji časti podniku č. BN/02/98 z 31. augusta 1998. Túto neplatnosť podľa jeho názoru spôsobuje tá okolnosť, že predmetný dodatok v mene spoločnosti BAZ - NASKOM strojárka, a. s. dňa 16. januára 1999 uzatvoril Ing. J. ako predseda predstavenstva a Ing. Y. ako podpredseda predstavenstva, hoci uvedené osoby boli do príslušného obchodného registra zapísané ako predseda a podpredseda predstavenstva až dňa 17. júna 1999. Keďže menovaná spoločnosť spornú pohľadávku od pôvodného žalobcu v dôsledku uvedeného nenadobudla, nemohla ju ani postúpiť terajšiemu žalobcovi.

56. Odvolací súd má za to, že s uvedeným argumentom žalovaného sa vysporiadal súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu a vecne správne, keď s poukazom na úpravu konania menom spoločnosti v dotknutom období uzavrel, že v čase podpisu dodatku postačovalo na jeho platné uzatvorenie, aby dohodu o postúpení pohľadávky (obsiahnutú v Dodatku č. 2), podpísal predseda predstavenstva spoločnosti samostatne, t. j. Ing. Y., čo sa aj stalo.

57. Rovnako nedôvodná je námietka žalovaného o nesprávnosti záveru prvoinštančného súdu, podľa ktorého dohoda v Dodatku č. 2 predstavuje dohodu o prebratí (postúpení) žalovanej pohľadávky. Odvolací súd sa s argumentáciou súdu prvej inštancie o tom, že úmyslom zmluvných strán bolo uskutočniť prevod žalovanej (nezameniteľne identifikovanej) pohľadávky zo spoločnosti BAZ-NASKOM, a. s. (pôvodného žalobcu) na BAZ - NASKOM strojárka, a. s., posudzujúc prejav ich vôle podľa § 266 ods. 1 ObchZ, stotožňuje v celom rozsahu a poukazuje naň. Rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd poukazuje na uznesenie, č. k. 62Cb/62/98-143 z 18. apríla 2011, ktorým prvoinštančný súd pripustil zmenu účastníka na strane žalobcu tak, že na miesto pôvodného žalobcu vstúpil súčasný žalobca a ktorým bolo preukázané, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná (§ 92 ods. 2, 3 O. s. p.). Proti predmetnému uzneseniu sa žalovaný v lehote na podanie riadneho opravného prostriedku neodvolal, v dôsledku ktorej skutočnosti nadobudlo toto rozhodnutie právoplatnosť (dňom 15. septembra 2011) a nie je namieste v súčasnom štádiu konania o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu vo veci samej argumentovať skutkovou či právnou nenáležitou tejto parciálnej, právoplatne vyriešenej otázky.

58. Taktiež námietka žalovaného spočívajúca v tvrdení, že v prejednávanej veci predložil relevantné a dostatočné dôkazy ohľadne splnenia svojich povinností v oblasti požiarnej ochrany, nemá opodstatnenie vo vykonanom dokazovaní. Naopak, súd prvej inštancie mal vykonanými dôkazmi - v rozsudku vyhodnotenými svedeckými výpoveďami (postupujúc tak v intenciách odvolacieho súdu v jeho predchádzajúcom uznesení z 29. januára 2016) a znaleckými posudkami, v dostatočnom rozsahu preukázané porušenie ustanovení vyhlášky č. 126/1985 Zb. o požiarnej ochrane, vyhlášky č. 82/1996 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona SNR o požiarnej ochrane v oblasti prevencie, STN 05 0601, ako aj generálnej prevenčnej povinnosti žalovaného podľa § 415 OZ. Napriek upozorneniu prvoinštančného súdu, adresovanému sporovým stranám na pojednávaní konanom dňa 30. novembra 2016, žalovaný doklady preukazujúce splnenie si zákonných povinností nepredložil, v dôsledku ktorej okolnosti neuniesol dôkazné bremeno.

59. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom prvoinštančného súdu o existencii príčinnej súvislosti medzi

porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou a za nedôvodnú vyhodnotil jeho námietku, spočívajúcu v tvrdení o nepravdepodobnosti tohto predpokladu na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ by si žalovaný plnil svoje povinnosti, vyplývajúce mu zo všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré mal zachovávať a generálnej prevencie, k vzniku škody nemuselo dôjsť. Právny predchodca žalobcu (jeho pracovník obsluhujúci stroj WD 130 A PD, výrobné číslo 0342, rok výroby 1976, inventárne číslo 4-2746, nachádzajúci sa v lodi č. 5A, haly M6) už dňa 8. novembra 1996 cca o 11:00 hod. likvidoval v zárodku požiar, o čom bezodkladne informoval energetika p. X., ktorý v spolupráci s pracovníkom žalovaného, Ing. Q., upozornil vedúceho skupiny pracovníkov externej firmy (ktorá okolnosť vyplýva z oznámenia právneho predchodcu žalobcu adresovanému žalovanému dňa 11. novembra 1996 (č. l. 212). Napriek uvedenému žalovaný opatrenia na zabránenie vzniku požiaru neprijal (hoci, pokiaľ by tak bol urobil, k požiaru, ani škode dôjsť nemuselo).

60. Odvolací súd za dôvodnú nepovažuje ani námietku žalovaného ohľadne postupu prvoinštančného súdu pri určení výšky škody, ktorý žalobcovi priznal škodu v (žalobou uplatnenej) plnej výške 104 228,91,-eur, predstavujúcej finančné prostriedky na uvedenie stroja do pôvodného stavu pred požiarom. Odvolací súd považuje za správny postup súdu prvej inštancie, ktorý žalobcovi priznal náhradu škody vo výške skutočne vynaložených a preukázaných nákladov na opravu stroja, príčinou poškodenia ktorého bol požiar spôsobený žalovaným v dôsledku nesplnenia si povinností v zmysle generálnej prevencie.

61. Sumarizujúc vyššie uvedené má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom a dostatočnom rozsahu, z ktorého vyvodil správne skutkové zistenia a následne vec správne právne posúdil. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto žalovaným uplatnené odvolacie dôvody vyhodnotil ako neopodstatnené a odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu, stotožňujúc sa s jeho správnosťou, podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

62. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

63. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej je podľa § 420 C. s. p. prípustné dovolanie, ak;

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha [dovolací návrh (§ 428 C. s. p.)].

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom Táto povinnosť neplatí, ak je:

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona, zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).